DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

15. marts 2001 *

I sag C-85/99,

angående en anmodning, som Oberster Gerichtshof (Østrig) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den sag, der er iværksat af

Vincent Offermanns og Esther Offermanns,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3 og artikel 4, stk. 1, litra h), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1), samt af EF-traktatens artikel 6 og 52 (efter ændring nu artikel 12 EF og 43 EF),

* Processprog: tysk.

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne M. Wathelet, D.A.O. Edward (refererende dommer), P. Jann og L. Sevón,

generaladvokat: S. Alber
justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— den østrigske regering ved C. Pesendorfer som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuschitz og P. Hillenkamp, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 22. juni 2000 er afgivet mundtlige indlæg af den østrigske regering ved G. Hesse som befuldmægtiget, af den svenske regering ved L. Nordling som befuldmægtiget, og af Kommissionen ved V. Kreuschitz,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 28. september 2000,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 23. februar 1999, indgået til Domstolen den 10. marts 1999, har Oberster Gerichtshof i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) forelagt to præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af artikel 3 og artikel 4, stk. 1, litra h), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1, herefter »forordning nr. 1408/71«), samt af EF-traktatens artikel 6 og 52 (efter ændring nu artikel 12 EF og 43 EF)

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en sag anlagt af Vincent og Esther Offermanns, der er mindreårige børn af skilte forældre, med krav om udbetaling af forskud på børnebidrag, som skyldes af deres fader, men som ikke er betalt, fra Familienlastenausgleichfonds (fond til udligning af forsørgerbyrder).

Fællesskabsbestemmelserne

3 Forordning nr. 1408/71 har til formål som led i den frie bevægelighed for personer at samordne de nationale lovgivninger om social sikring i overensstemmelse med formålene med EF-traktatens artikel 51 (efter ændring nu artikel 42 EF).

4 Artikel 1 i forordning nr. 1408/71 med overskriften »Definitioner« bestemmer:

»I denne forordning:

[...]

u) i) betyder udtrykket 'familieydelser' alle natural- eller kontantydelser, der tager sigte på udligning af forsørgerbyrder inden for rammerne af en lovgivning som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra h), dog med undtagelse af de i bilag II nævnte særlige ydelser i anledning af fødsel eller adoption

[...]

[...]«

5 Artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 om forordningens personelle anvendelsesområde bestemmer:

»Denne forordning finder anvendelse på arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, og som er statsborgere i en af disse stater eller er statsløse eller flygtninge bosat på en medlemsstats område, samt på deres familiemedlemmer og efterladte.«

6 Artikel 3 i forordning nr. 1408/71 om ligebehandling bestemmer:

»1. Personer, der er bosat på en medlemsstats område, og som er omfattet af denne forordning, har de samme pligter og rettigheder i henhold til en medlemsstats lovgivning som denne medlemsstats egne statsborgere, medmindre andet følger af særlige bestemmelser i denne forordning.

2. [...]

3. De overenskomster om social sikring, som forbliver i kraft i medfør af artikel 7, stk. 2, litra c), samt de overenskomster, der afsluttes i medfør af artikel 8, stk. 1, udstrækkes til at omfatte samtlige personer, der omfattes af denne forordning, medmindre andet er bestemt i bilag III.«

7 Artikel 4 i forordning nr. 1408/71, som definerer forordningens saglige anvendelsesområde, bestemmer i stk. 1, litra h):

»Denne forordning finder anvendelse på enhver lovgivning om sociale sikringsgrene, der vedrører:

[...]

h) familieydelser.«

8 Artikel 5 i forordning nr. 1408/71 om medlemsstaternes erklæringer om denne forordnings anvendelsesområde bestemmer:

»Medlemsstaterne skal i erklæringer, der meddeles og offentliggøres i overensstemmelse med artikel 97, angive den lovgivning og de ordninger, der omfattes af artikel 4, stk. 1 og 2, de i artikel 4, stk. 2a, omhandlede særlige ikke-bidragspligtige ydelser, de i artikel 50 omhandlede minimumsydelser samt de i artikel 77 og 78 omhandlede ydelser.«

9 Artikel 7, stk. 1 og 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467), bestemmer:

»1. En arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, må ikke på grund af sin nationalitet behandles anderledes på de øvrige medlemsstaters område end indenlandske arbejdstagere med hensyn til beskæftigelses- og arbejdsvilkår, navnlig for så vidt angår aflønning, afskedigelse og, i tilfælde af arbejdsløshed, genoptagelse af beskæftigelse i faget eller genansættelse.

2. Arbejdstageren nyder samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere.«

De nationale bestemmelser

10 Österreichisches Bundesgesetz über die Gewährung von Vorschüssen auf den Unterhalt von Kindern (Unterhaltsvorschussgesetz) (den østrigske forbundslov om forskudsvis udbetaling af bidrag til børns underhold, BGBl. 1985 I, s. 451, herefter »UVG«), som blev vedtaget i 1985, bestemmer, at staten på de betingelser, som den fastsætter, udbetaler forskud på børnebidrag.

11 UVG's § 2, stk. 1, bestemmer:

»Mindreårige børn, der har deres sædvanlige bopæl i Østrig, og som enten er østrigske statsborgere eller statsløse, har krav på forskud [...]«

12 UVG's § 3 lyder således:

»Der udbetales forskud, når

1. der for en lovbestemt ret til børnebidrag er grundlag for tvangsfuldbyrdelse her i landet, og

2. en tvangsfuldbyrdelse vedrørende løbende børnebidrag [...] eller, såfremt den bidragsforpligtede åbenbart ikke har noget lønkrav eller noget andet krav i et løbende forhold, en tvangsfuldbyrdelse [...] ikke har skaffet fuld dækning,

selv for blot ét af de børnebidrag, der er forfaldet inden for de sidste seks måneder, før der er indgivet ansøgning om forskud; betalte restancer på børnebidrag skal herved fratrækkes det løbende bidrag.«

13 UVG's § 4 bestemmer, at der under nærmere beskrevne omstændigheder også udbetales forskud, når tvangsfuldbyrdelsen viser sig at være udsigtsløs, eller hvis retten til børnebidrag ikke er fastsat.

14 UVG's § 30 og 31 bestemmer, at barnets ret til underholdsbidrag, som er blevet udbetalt forskudsvis, overføres til det offentlige. Når den bidragsforpligtede ikke foretager betaling, tvangsinddrives fordringerne.

15 Udbetaling af forskud på børnebidrag afhænger ikke af modtagerens personlige trangssituation og er ikke genstand for noget skøn ved vurderingen af det enkelte tilfælde.

16 UVG er vedtaget i henhold til artikel 10, stk. 1, nr. 6, i den østrigske forfatning, som giver den østrigske forbundsstat kompetence på det »privatretlige« område.

17 UVG er ikke blevet ændret efter Republikken Østrigs tiltrædelse af Den Europæiske Union. Desuden har den østrigske regering ikke i henhold til artikel 5 i forordning nr. 1408/71 erklæret, at UVG skulle anses for en ordning som omhandlet i samme forordnings artikel 4, stk. 1 og 2.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

18 Sagsøgerne i hovedsagen, som er mindreårige (herefter »børnene«), samt deres forældre er tyske statsborgere og har boet i Østrig siden 1987. Forældrene udøver begge selvstændig virksomhed i denne medlemsstat.

19 Forældrene blev skilt den 1. februar 1995, og moderen fik alene forældremyndigheden over børnene. Den 17. januar 1996 forpligtede faderen sig ved et indenretligt forlig til for hvert barn at betale et månedligt bidrag på 3 500 ATS, men har siden februar 1998 ikke længere betalt det.

20 Den 1. september 1998 ansøgte børnene hver især om forskudsvis udbetaling af børnebidraget på 3 500 ATS månedligt i henhold til UVG's bestemmelser. De gjorde gældende, at de havde forsøgt at opnå tvangsfuldbyrdelse af det eksigible krav på børnebidrag over for deres fader, men at dette havde vist sig umuligt, fordi faderen ikke længere havde indtægter.

21 Det står fast, at børnene ikke opfylder betingelserne i den tyske socialsikringsordning for forskudsvis udbetaling af børnebidrag.

22 Den østrigske førsteinstans afslog i henhold til UVG's § 2, stk. 1, børnenes krav under henvisning til deres tyske statsborgerskab. Appelinstansen stadfæstede denne afgørelse med den begrundelse, at forskud på børnebidrag hverken er familieydelser som omhandlet i forordning nr. 1408/71 eller sociale fordele som omhandlet i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1612/68. Ifølge appelinstansen er det ikke i strid med fællesskabsforbuddet mod forskelsbehandling, at bidragene

kun kan udbetales forskudsvis til børn, som har deres sædvanlige bopæl i Østrig, og som er østrigske statsborgere eller statsløse.

23 Efter at der var indgivet revisionsanke til Oberster Gerichtshof, besluttede denne at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Udgør forskud på børnebidrag til selvstændige erhvervsdrivendes mindreårige børn i henhold til den østrigske Bundesgesetz über die Gewährung von Vorschüssen auf den Unterhalt von Kindern (forbundslov om forskudsvis udbetaling af bidrag til børns underhold, Unterhaltsvorschussgesetz 1985 — UVG BGBl 451 i den gældende affattelse) familieydelser efter artikel 4, stk. 1, litra h), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 og som ændret ved Rådets forordning nr. 3427/89 af 30. oktober 1989, og finder forordningens artikel 3 om ligebehandling følgelig også anvendelse i et sådant tilfælde?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende:

Foreligger der i strid med EF-traktatens artikel 52 og artikel 6, stk. 1, en forskelsbehandling af mindreårige børn i deres egenskab af familiemedlemmer, såfremt børnene, der ligesom deres forældre, som driver selvstændig erhvervsvirksomhed i Østrig, har tysk statsborgerskab, men som har deres sædvanlige bopæl i Republikken Østrig, søger om forskudsvis udbetaling af

børnebidrag i henhold til den østrigske forbundslov om forskudsvis udbetaling af bidrag til børns underhold (Unterhaltsvorschussgesetz 1985 — UVG BGBl 451 i den gældende affattelse), og det under henvisning til børnenes tyske statsborgerskab i henhold til UVG's § 2, stk. 1, afslås at yde dem et sådant forskud?«

Det første spørgsmål

24 Det bemærkes, at i betragtning af datoen for de faktiske omstændigheder i hovedsagen synes den relevante version af forordning nr. 1408/71 at være den, der er ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, således at det er sidstnævnte version, der skal fortolkes. Det må dog understreges, at de relevante bestemmelser i forordning nr. 1408/71 i det væsentlige er forblevet uændret.

25 Den forelæggende rets første spørgsmål, som vedrører det saglige anvendelsesområde for forordning nr. 1408/71, går nærmere bestemt ud på, om en ydelse som forskud på børnebidrag i henhold til UVG er en familieydelse som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra h), i forordning nr. 1408/71.

26 Indledningsvis skal det fremhæves, at den omstændighed, at den østrigske regering ikke i henhold til artikel 5 i forordning nr. 1408/71 har erklæret UVG for en ordning, der omfattes af artikel 4, stk. 1 og 2, i samme forordning, ikke i sig selv beviser, at UVG ikke falder ind under forordningens anvendelsesområde (jf. bl.a. dom af 29.11.1977, sag 35/77, Beerens, Sml. s. 2249, præmis 9).

27 Som den østrigske regering og Kommissionen desuden har henvist til, har Domstolen gentagne gange udtalt, at sondringen mellem ydelser, der ikke er

omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71, og ydelser, der er omfattet af denne forordning, hovedsagelig er baseret på de enkelte elementer i den pågældende ydelse, navnlig dens formål og de betingelser, under hvilke ydelsen tilkendes (jf. bl.a. dom af 16.7.1992, sag C-78/91, Hughes, Sml. I, s. 4839, præmis 14, og af 10.10.1996, forenede sager C-245/94 og C-312/94, Hoever og Zachow, Sml. I, s. 4895, præmis 17).

28 Efter fast retspraksis kan en ydelse kun anses for en social sikringsydelse, såfremt den dels tildeles de berettigede uden nogen individuel bedømmelse af personlige behov, men efter lovbestemte kriterier, og dels forudsat, at den vedrører en af de risici, der udtrykkeligt er anført i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 (jf. i denne forbindelse dom af 27.3.1985, sag 249/83, Hoeckx, Sml. s. 973, præmis 12, 13 og 14, samt Hughes-dommen, præmis 15).

29 Det står fast, at forskud på børnebidrag som omhandlet i UVG opfylder den første af de to betingelser, der er nævnt i den foregående præmis. Der skal således tages stilling til, om forskud på børnebidrag opfylder den anden af disse betingelser, dvs. at der skal tages stilling til, om det i betragtning af sit formål og de betingelser, på hvilke det tildeles, henhører under den sociale sikringsgren, som vedrører familieydelser i henhold til artikel 4, stk. 1, litra h), i forordning nr. 1408/71.

30 Den østrigske regering og Kommissionen har besvaret dette spørgsmål benægtende under henvisning til forskellige argumenter.

31 For det første har den østrigske regering anført, at da det er det mindreårige barn — ikke forældremyndighedens indehaver — der er berettiget til de børne-

bidrag, den anden af forældrene skal betale, er denne ret ikke en ret for en person, som er bosat i udlandet under udøvelse af sin ret til fri bevægelighed.

32 For det andet har såvel den østrigske regering som Kommissionen anført, at forskudsvis udbetaling af børnebidrag i henhold til UVG er baseret på en ret for barnet over den bidragsforpligtede, som er af forsørgelsesmæssig art og henhører under familieretten. Den omstændighed, at den østrigske forbundsstat ved at indtræde i stedet for den bidragsforpligtede, der ikke opfylder sin forsørgelsespligt, betaler børnebidraget og indtræder i barnets ret til dette bidrag, ændrer på ingen måde denne rets indhold. Denne ordning har blot til formål at lette fremgangsmåden for tvangsfuldbyrdelse af underholdsforpligtelsen for at sikre barnet betaling af det fulde børnebidrag og har således et andet formål end at udligne familieydelser.

33 Kommissionen har nærmere anført, at forskudsvis udbetaling af børnebidrag i henhold til UVG ikke udbetales endeligt, da den bidragsforpligtede skal godtgøre dem, eventuelt ved tvangsinddrivelse. Under henvisning til dom af 15. december 1976, sag 39/76, Mouthaan (Sml. s. 1901, præmis 18 ff.), har Kommissionen anført, at en ydelse, som træder i stedet for en civilretlig forpligtelse, ikke er omfattet af artikel 4, stk. 1, litra h), i forordning nr. 1408/71.

Domstolens bemærkninger

34 Med hensyn til den berettigedes identitet bemærkes, at sondringen mellem selvstændige rettigheder og afledte rettigheder principielt ikke finder anvendelse på familieydelser (jf. Hoever og Zachow-dommen, præmis 33). Det er således uden betydning, at modtageren af ydelsen er barnet selv, når forældremyndighe-

dens indehaver som selvstændig erhvervsdrivende er omfattet af personkredsen for forordning nr. 1408/71.

35 Det følger heraf, at børn, der befinder sig i en situation som sagsøgerne i hovedsagen, i deres egenskab af en arbejdstagers (i hovedsagen deres moder) familiemedlemmer, der i kraft heraf er omfattet af det personelle anvendelsesområde for forordning nr. 1408/71, således som det er defineret i dennes artikel 2, stk. 1, på området for familieydelser med henblik på samme forordnings artikel 3, stk. 1, skal anses for personer omfattet af denne forordnings bestemmelser.

36 Følgelig kan den østrigske regerings argumentation, hvorefter UVG indfører en oprindelig ret, der tildeles barnet selv og ikke en arbejdstager, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed, ikke tiltrædes.

37 Hvad angår den retlige art af en ydelse som den i hovedsagen omhandlede, bemærkes, at dens subsumption i national ret ikke er afgørende for, om den er omfattet af det saglige anvendelsesområde for forordning nr. 1408/71 (jf. de nævnte domme i sagerne Hughes, præmis 14, samt Hoever og Zachow, præmis 17). Det følger heraf, at den omstændighed, at en ydelse henhører under den nationale familieret, ikke er afgørende for vurderingen af dens objektive indhold.

38 Ved afgørelsen af, hvad der er ydelsens objektive indhold, bemærkes, at ifølge artikel 1, litra u), nr. i), i forordning nr. 1408/71 »betyder udtrykket 'familieydelser' alle natural- eller kontantydelser, der tager sigte på udligning af forsørgerbyrder«. Domstolen har i denne forbindelse fastslået, at formålet med familieydelser er at hjælpe den arbejdstager, der er familieforsørger, socialt ved at

lade det offentlige deltage i hans udgifter (jf. dom af 4.7.1985, sag 104/84, Kromhout, Sml. s. 2205, præmis 14).

39 Domstolen har således antaget, at en børnepasningsydelse, der skal gøre det muligt for en af forældrene at hellige sig pasningen af et lille barn, og nærmere bestemt at yde godtgørelse for andre udgifter i forbindelse med pasning og opdragelse samt i givet fald at mildne de økonomiske ulemper som følge af, at der gives afkald på en fuldtidsindkomst, havde til formål at udligne forsørgerbyrder som anført i artikel 1, litra u), nr. i), i forordning nr. 1408/71 (jf. Hoever og Zachow-dommen, præmis 23 og 25).

40 I denne forbindelse må det fremhæves, at udligning af sådanne forsørgerbyrder er forenelige med de formål, der nævnes i første betragtning til forordning nr. 1408/71, nemlig en forbedring af de arbejdstageres levestandard og beskæftigelsesvilkår, som har udøvet deres ret til fri bevægelighed.

41 Det følger heraf, at udtrykket »udligning af forsørgerbyrder« i artikel 1, litra u), nr. i), i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at det bl.a. omfatter et offentligt bidrag til familiebudgettet, som skal lette byrderne ved børns underhold (Unterhalt).

42 Med hensyn til det pågældende forskuds formål og betingelserne for dets udbetaling bemærkes, at de motiver, som den østrigske lovgiver henviste til ved vedtagelsen af UVG, var at drage omsorg for unge ved »et afgørende skridt til sikring af mindreårige børns underhold«, når mødre, som i hovedsagen, står alene tilbage med deres børn, og foruden den tunge byrde med at opdrage dem også er bebyrdet med det problem, det er, at inddrive underholdsbidragene fra faderen. Ifølge den forelæggende ret er det for at afhjælpe denne situation, at »staten skal træde til, udbetale bidragene forskudsvis og søge det udlagte inddrevet hos de

bidragsforpligtede«. Selve UVG's titel afspejler direkte dens formål i forbindelse med forsørgelse af børn.

43 Desuden giver det pågældende forskud familiebudgettet en umiddelbar fordel i form af likvide midler, som fører til en forbedring af familielivets niveau. I mangel af et sådant forskud påhviler det forældremyndighedens indehaver at benytte sine personlige indtægter til at udligne det tab, der følger af den anden af forældrenes manglende betaling af børnebidraget, samt til at afholde udgifter til tvangsfuldbyrdelsen mod denne, hvilket i øvrigt kan have en negativ indflydelse på familielivet.

44 Det bidrag, der følger af det i hovedsagen omhandlede forskud, kan følgelig ikke anses for at være af midlertidig art. Fra modtagerens synspunkt bliver der endeligt tildelt denne et børnebidrag, uden at der tages hensyn til risikoen for, at det ikke kan inddrives hos den af forældrene, der undlader at betale det.

45 Det i hovedsagen omhandlede forskud på børnebidrag har ikke blot til formål at fremskynde tvangsfuldbyrdelsen af underholdsforpligtelsen, men skal også dække de udgifter, der bæres af forældremyndighedens indehaver. Artikel 4 i forordning nr. 1408/71 udelukker imidlertid ikke, at en ydelse kan have en dobbelt funktion (jf. Hughes-dommen, præmis 19).

46 Som Domstolen desuden allerede har fastslået, er den måde, en ydelse finansieres på, uden betydning for, om den kan betegnes som en social sikringsydelse (jf. herved Hughes-dommen, præmis 21). Det har ingen betydning, ved hvilke retlige midler medlemsstaten gennemtvinger opfyldelsen af kravet på ydelsen. Det er derfor uden betydning, om det offentlige bidrag som i hovedsagen sker i form af forskud på børnebidrag udbetalt af offentlige midler i stedet for af den bidragsforpligtede, der undlader at betale.

47 Det følger af samtlige de foregående betragtninger, at et forskud på børnebidrag som det, der er tale om i hovedsagen, er en familieydelse.

48 Dette resultat afsvækkes ikke af præmis 18 ff. i Mouthaan-dommen. Den ydelse, som denne sag drejede sig om, var den kompetente arbejdsgiverforenings udbetaling af løntilgodehavender, en arbejdstager havde hos en arbejdsgiver, der var blevet insolvent. I dommens præmis 20 fastslog Domstolen, at da de pågældende tilgodehavender modsvarede arbejdspræstationer erlagt af arbejdstageren under dennes ansættelse, var de ikke ydelser ved arbejdsløshed som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra g), i forordning nr. 1408/71. Det var nemlig uden betydning for erhvervelse af ret til den nævnte ydelse, om arbejdstageren var arbejdsløs.

49 Det første spørgsmål skal derfor besvares således, at en ydelse som det forskud på børnebidrag, der udbetales i medfør af UVG, er en familieydelse i henhold til artikel 4, stk. 1, litra h), i forordning nr. 1408/71. Følgelig har personer, der er bosat på en medlemsstats område, og som er omfattet af denne forordning, ret til en sådan ydelse i henhold til denne medlemsstats nationale lovgivning på samme betingelser som medlemsstatens egne statsborgere i henhold til forordningens artikel 3.

Det andet spørgsmål

50 Da det første spørgsmål er besvaret bekræftende, er det ufornødent at besvare den forelæggende rets andet spørgsmål.

Sagens omkostninger

51 De udgifter, der er afholdt af den østrigske og den svenske regering samt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Oberster Gerichtshof ved kendelse af 23. februar 1999, for ret:

En ydelse som det forskud på børnebidrag, der udbetales i medfør af österreichisches Bundesgesetz über die Gewährung von Vorschüssen auf den

Unterhalt von Kindern (Unterhaltsvorschussgesetz) (den østrigske forbundslov om forskudsvis udbetaling af bidrag til børns underhold), er en familieydelse i henhold til artikel 4, stk. 1, litra h), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996. Følgelig har personer, der er bosat på en medlemsstats område, og som er omfattet af denne forordning, ret til en sådan ydelse i henhold til denne medlemsstats nationale lovgivning på samme betingelser som medlemsstatens egne statsborgere i henhold til forordningens artikel 3.

La Pergola Wathelet Edward

Jann Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. marts 2001.

R. Grass

Justitssekretær

A. La Pergola

Formand for Femte Afdeling